

en Forhøjelse af Kornprisen paa ca. 50 pCt., hvad vistnok i Virkeligheden alle maa indrømme er absolut paakrævet, og samtidig holde Brødprisen nede paa det samme meget lave Niveau, den har været paa i Aar, for hele Vinterhalvaarets Vedkommende og kun med en meget lille Stigning for Sommermaanedernes Vedkommende — det lader sig ikke gøre at forene disse to Ting, uden at der maa et betydeligt Tilskud til, og ærede Medlemmer vil jo vide, at der til at udligne denne Forskel er anslaaet et Beløb af ikke mindre end 66 Millioner Kroner.

Man har ved Sagens Behandling fra forskellige Sider udtalt Betænkeligheder ved den finansielle Side af Sagen og har sagt, at det finansielle Ansvar maatte hvile paa Regeringen. Dette er jo i og for sig rigtigt, men jeg maa dog hertil sige, at man fra de samme Sider har bidraget i høj Grad til at lette Regeringen dette Ansvar, som, det indrømmer jeg, i og for sig kan være tungt nok i den finansielle Situation, hvori vi i Øjeblikket befinder os. Man har bidraget til at lette Regeringen dette Ansvar derved, at der ikke fra nogen Side er givet saa meget som blot en Antydning af, hvorledes Udgifterne skulde kunne formindskes eller Indtægterne forøges. Hvis der var fremkommet et Forslag i den Henseende, vilde jeg have taget det op til den allernøjeste Overvejelse, men tværtimod er, saa vidt jeg kan se, alle de Indvendinger, der har været rejste mod Lovforslaget fra Begyndelsen af, i Virkeligheden gaaet i Retning af at forværre den finansielle Side af Sagen. Der er ingen her i Salen, der har ønsket eller stillet Forslag om, at der skulde være en højere Brødpris — det er jo en Selvfølge, at en højere Brødpris i høj Grad vilde forbedre den finansielle Side af Lovforslaget. Fra Socialdemokraterne, og vel ogsaa fra de Radikales Side, foreslaar man endog at stryge Forhøjelsen fra 1. April, hvilket vil betyde ca. 12. Mill. Kr. mere i Udgift, uden at der bliver mere Indtægt af den Grund. Der er i Virkeligheden heller ingen, der har turdet foreslaa en lavere Pris paa Brødkorn. Alle er maaske ikke med lige stor Glæde gaaet med til den Pris, her er Tale om, men jeg tror dog, at man fra alle Sider anerkender, at det kan ikke være anderledes, det er en rimelig Erstatningspris, men mindre kan det heller ikke være; det, her er Tale om, er en absolut Mindstebetaling. Og naar Flertallet har tiltraadt Forslaget om at give en Bonus i det Tilfælde, at Majs-

prisen skulde stige, er det, fordi man anerkender, at dette Princip fuldt ud maa følges, selv om ogsaa det beklagelige skulde ske, at Majsprisen yderligere gik op. Naar man har sagt, at der vilde ingen Ende blive paa Statens Udgifter, hvis den steg og steg, maa jeg sige, at det samme gælder, hvis man kom ind paa Ombytningstanken, for saa kom man jo ogsaa til at betale Majsens, selv om den steg og steg i Pris, hvis man skulde skaffe den frem.

Den Modstand, der har været mod Rationering af Hvede, og som har fundet Udtryk i et bestemt Forslag fra socialdemokratisk Side, vil i Virkeligheden umuliggøre Eksporten, for der er ikke Tvivl om, at hvis der ikke sker Rationering af Hvede, vil, som Erfaringen fra sidste Aar viser, Købeevnen i vort Folk være saa stor, at vi meget let vil kunne bruge al den Hvede, der avles her i Landet. Modstanden mod Eksport af Vaarsæd vil jo virke i samme Retning. En Forøgelse af Indtægterne kan der i hvert Fald ikke blive; der maa sikkert ogsaa blive en væsentlig Indskrænkning af Indtægterne. Socialdemokraternes Forslag om Nedsættelse af Hvedepriisen fra 60 til 50 Kr. forværrer ligeledes det finansielle Resultat; det betyder i Penge ca. 10 Mill. Kr. Selve Statsadministrationen, der jo andrager mange Millioner Kroner, er der heller ingen, der har turdet antyde, vi kunde undvære. Det er alvorligt over tænkt, tør jeg sige, før Lovforslaget blev fremsat, hvor langt man turde gaa i Indskrænkninger i saa Henseende, men ligesom der forinden Lovforslagets Fremsættelse var Enighed om, at man endnu i dette Overgangsaaar ikke turde gaa bort fra den dyre Statsadministration, har der heller ikke været noget Medlem af dette Ting, der har turdet bringe i Forslag, at man skulde forlade Statsadministrationen for derved at skabe Besparelse for Statskassen.

Alt det, jeg her har anført, letter jo dog — saaledes føler jeg det i hvert Fald, selv om jeg ikke paa nogen Maade vil unddrage mig mit Ansvar — dette Ansvar. Jeg har angaaende den finansielle Side lagt Kortene aabent paa Bordet, jeg har sagt, at hvis det og det indtræffer, vil paa Grundlag af, hvad vi har erfaret i det sidste Aar, og hvad der foreligger ifølge Indberetningerne, Forholdet stille sig saaledes og saaledes, og disse Beregninger er ikke afkræftede fra nogen Side. Hvorvidt Forudsætningerne vil holde, er det efter min Opfattelse paa nærværende Tidspunkt ganske ørkesløst at drøfte; der er ingen, der ved det. Men senere — og det vil i øvrigt ikke komme til